

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Martini Bonacinæ Vtrivsque Signatvræ Referendarii
Compendium Omnium Operum de Theologia Morali,
omnibusque conscientiæ nodis**

Bonacina, Martino

Coloniæ Agrippinæ

Indulgentiæ pro defunctis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41152

madis, servata tamen formula à Summo Pontifice in Jubileo præscripta. *ibid. num. 36.*

Indulgentia pro defunctis.

42. Datur purgatorium in quo animæ detinentur, donec persolverint pœnas peccatis debitas, pro quibus in hac vita non præstitere satisfactionem; ita enim postulat ratio divinæ justitiæ, quæ vult ut aliquis non evolet ad cœlum cum obligatione ad pœnam. *ibid. punct. 6. n. 1.*

43. Animæ duplicem pœnam patiuntur, scilicet pœnam damni, quæ consistit in privatione visionis Dei, & est præcipua; & pœnam sensus, tum quatenus tristantur animæ ob carenciam divinæ visionis, tum quatenus vero igne torquentur; quod qua ratione fiat, an quatenus animæ involuntariè alligatæ sunt ad ignem, an per qualitatem ipsis disconvenientem, & doloris causativam productam in illis per ignem, non est hujus loci examinare. *ibid. n. 2 & 3.*

44. Indulgentiæ quamvis plenariæ concessæ à Summo Pontifice pro defunctis, profunt defunctis per modum suffragii, non per modum judicii & auctoritatis, modò applicentur defunctis in gratia existentibus. Inferiores Summo Pontifice non possunt indulgentias plenarias pro defunctis concedere, ut paulò ante ostendi. *ibid. n. 4 & 5.*

45. Indulgentiæ profunt defunctis, concessæ non per modum judicii & auctoritatis, sed per modum suffragii, id est, per modum auxilii & adjutorii Ecclesiastici illis applicati, juxta intentionem ipsius applicantis. Observa tamen, quando Papa concedit indulgentiam pro omnibus fidelibus, non comprehendit defunctos; hinc collige animabus in purgatorio existentibus non applicari indulgentias directè, sicut applicantur viatoribus, sed per modum suffragii; damnatis verò nullo modo prodesse, quia in inferno nulla est redemptio: sicuti nec etiam beatis; beati enim nullam habent obligationem ad pœnam, pro qua satisfaciendum sit per indulgentias. *ibid. n. 6 & seqq.*

46. Ut defunctus fruatur indulgentiis, debet esse in gratia; cum non possit remitti pœna, nondum remissa culpa; qui verò facit opus ad consequendam indulgentiam pro defuncto, non est necesse ut sit in gratia; facit enim opus, quo posito Summus Pontifex applicat defuncto indulgentiam.

id est, satisfactionem Christi & Sanctorum. *Ibid. num. 11.*

47. Homo in hac vita degens, potest alteri homini ad viventi indulgentiam lucrari; si hoc in Bulla exprimat. *Ibid. num. 12.*

48. Quando in concessione indulgentiæ habentur hæc verba: *Qui hoc fecerit, tantam indulgentiam consequatur* non potest alius applicari: nam valet tantum, quantum sonat: & ob eandem rationem indulgentia pro defuncto accepta, tantum illi prodest, quantum prodesset accipienti eam pro se ipso accepisset. *Ibid. n. 13. & 14.*

49. Indulgentiæ etiam plenariæ pro uno & eodem defuncto multoties accipi consueverunt, quia fieri potest, si defectus intercesserit, vel ex parte concessionis indulgentiæ vel ex parte accipientis indulgentiam: præterea fieri potest, ut Deus non acceptarit indulgentiam. *Ibid. n. 15.*

50. Animæ in purgatorio existentes, certiores fiunt, & cognoscunt per angelos custodes indulgentias, & suffragia illi applicari, memoresque existunt beneficii accepti orando Deum pro applicantibus. *Ibid. num. 16.*

51. Moriens, accepta indulgentia plenaria statim in cælum evolat absque dilatione & mora. *Ibid. punct. 7. n. 2.*

52. Concessio indulgentiæ quando constat de potestate concedentis, latè explicanda est, quantum verborum sententia patitur: est enim favor & privilegium Principis Ecclesiæ, quod latam interpretationem admittit. *Ibid. n. 4.*

53. Indulgentiæ tamdiu durant, quamdiu concedens eas voluerit durare, & non ultra. Unde collige indulgentiam absolute & simpliciter concessam, per se loquendo, perpetuò durare: cum enim Superior non limitet, non est cur limitemus; consequenter non expirat morte concedentis. *Ibid. punct. 8. n. 1. & 2.*

54. Indulgentiæ concessæ alicui loco absque limitatione temporis, tamdiu durant, quamdiu durat locus. *Ibid. n. 4.*

55. Similiter indulgentia quæ alicui templo directe fuit concessa, & non ipsi situi seu solo, adhuc perseverat, si templum debita auctoritate aliò transferatur. *Ibid. n. 5.*

56. Non solum concedens, verum etiam ipsius successor in dignitate, potest indulgentias ab antecessore concessas revocare: nam successor reputatur moraliter una persona cum concedente, cum succedat cum eadem auctoritate. *Ibid. n. 7.*

57. Si Summus Pontifex indulgentiam revocet, indulgentia non statim extinguitur, antequam revocatio perveniat ad aures eorum, quibus concessa fuerat *Ibid. n. 8.*

58. Cessante causa propter quam concessa fuit indulgentia, non cessat indulgentia; quia indulgentia perpetua concedi potest ob causam temporalem; ergo indulgentia non cessat cessante causa. *Ibid. n. 9.*

59. Indulgentia pro mortis articulo concessa, non cessat, si semel obtineatur, valetque pro quolibet mortis articulo. *Ibid. num. 11.*

60. Indulgentia concessa una tantum vice pro mortis articulo, percipi solum potest in vero mortis articulo: si tamen in concessione indulgentiae praescribatur ministerium Confessarii: huiusmodi indulgentia accipi potest non solum in vero, verum etiam in praesumpto & probabili mortis articulo. *Ibid. num. 12.*

61. Habens facultatem eligendi Confessarium, qui vigente indulgentiae potest illum absolvere, capax est indulgentiae & absolutionis, etiam si sensibus destituatur. *Ibid. n. 13.*

62. Non est praescripta certa & determinata verborum forma ad concedendam indulgentiam in articulo mortis, aut alia occasione. *Ibid. n. 14.*

Suffragium.

63. Fideles, dum in hac vita degunt, non solum possunt se invicem juvare suffragiis; verum etiam adjuvare possunt defunctos satisfaciendo pro poena ipsis debita. *tom. I. de Suffragiis, disp. 6 q. 2 punct. 1 n. 1.*

64. Suffragia quae a fidelibus in hac vita fiunt pro defunctis, non profunt ea offerentibus, quatenus sunt satisfactoria (cum ea alteri applicentur,) sed profunt quatenus meritoria. *Ibid. n. 2.*

65. Satisfactio non habet effectum infallibilem in eo, cui applicatur; quia non satis nobis constat Deum infallibiliter acceptare satisfactiones pro aliis. *Ibid. n. 3.*

66. Ut suffragium pro sit alteri debet offerens habere intentionem offerendi pro eo cui prodest. Debet praeterea a ope fieri ab homine viatore in hac vita exstente, & quidem voluntarie: ob id enim satisfactio differt a satisfactione. *Ibid. punct. 2. num. 2. seq.*

67. His

67. His adde, ut opus satisfactorium ex opere operato factum ab aliquo in persona propria pro sit alteri ad satisfactionem, requiri ut operans sit in gratia, prodest tamen etiam ex opere operato. Denique opus debet esse bonum, scilicet ratione intentionis, sive sit opus internum, sive externum. *Ibid. num. 5 & 6.*

68. Nomine *Ecclesia* censetur quis orare, quando preces & orationes institutas ab *Ecclesia* recitat ut minister deputatus ad hoc ex præcepto, vel ordinatione. *Ibid. n. 7.*

69. Opus quod ab uno mandatur, & ab altero adimpletur, non est satisfactorium, dum uterque existit in peccato mortali: valet tamen, si præcipiens sit in gratia, & exequens in peccato mortali; modò exequens non sit causa proxima illius operis. *Ibid. n. 8, & 9.*

70. Quando opera fiunt per alium tamquam per instrumentum, sunt satisfactoria, quamvis ille qui ea facit, sit in peccato mortali. *Ibid. n. 10.*

71. Qui ex injuncta pœnitentia, seu alio titulo tenetur suffragium applicare defuncto, debet iterum opus præstare, si semel cum peccato præstitit; & illud non offert nomine *Ecclesie*, sed applicat in persona propria. *Ibid. n. 11.*

72. Is ex cujus parte suffragium offertur, debet indigere suffragio, esse in gratia, & habuisse remissionem culpæ, pro qua exhibetur satisfactio. Defectu harum conditionum, vel unius illarum tantum, suffragia applicata non indigent, non profunt: neque beatis, neque damnatis, aut pueris mortuis cum solo originali; neque existenti in peccato mortali, etiam peccato postea remisso. *Ibid. punct. 3. n. 1 & seqq.*

73. Satisfactiones applicatæ existenti in peccato mortali convertuntur in utilitatem offerentis, si iis indigeat. *Ib. n. 6.*

74. Non est necesse, ut ille pro quo satisfactio exhibetur, acceptet satisfactionem, & cognoscat eam pro se exhiberi: offeruntur enim ex praxi *Ecclesie* suffragia pro amicis absentibus & ignorantibus sibi suffragia offerri. *Ibid. n. 11.*

75. Peccata pro quibus exhibetur satisfactio, debent esse deleta quoad culpam; neque prodest hujusmodi satisfactio pro futuro tempore, quia non constat eam acceptari à Deo pro futuro tempore. *Ibid. n. 10.*

A D D I T I O.

Indulgentia data pro mortis articulo accepta semel, expirat,

pirat, nisi aliud constet de intentione concedentis, vid Fum.
ver Indulgentia. num. 2.

Cum dicitur, ut visitentur aliquot in Ecclesia altaria, sufficit in ea, ad illa se orando convertere ex eodem loco.

Cum datur indulgentia visitanti tali die Ecclesiam, semel tantum illo die dari intelligitur. Quod si est perpetua, aut per multos dies, ut in Jubilæi anno, toties, quoties.

Toto tempore Jubilæi potest quis absolvi à reservatis, si talis potestas per Jubilæum conceditur.

Si quis durante Jubilæo cœpit confessionem, quam oportet differri longius, potest tunc absolvi à reservatis, & commutari in votis; postea verò ab omnibus absolvi, etiam quæ oblitus est. reservatis.

Prædicare indulgentias indiscretas, id est, non juridicas, aut non verisimiles, mortale est.

Reservatum crimen patrans, spe Jubilæi, potest per Jubilæum absolvi. Navar. not. 34 n. 4 & 6. Cord. q. 37. de indulg. Bellar. l. c. 10. contra D. Ant. p. 1. tit. 10. c. 3.

Omnia injuncta non perficiens, etiam si sit morbo, aut inopia impeditus, non lucratur indulgentias, Bellarm. l. c. 13. D. Thom. Dur. 4. q. 10.

Infamia.

Infamia facti fit crimine notorio, vel opinione multorum virorum proborum, non sufficit autem rumor sparsus, & creditus apud aliquos, nec si sit ortus ab inimicis, nec si quis in iudicio sit confessus pro condemnato, nec si per procuratorem litigans condemnetur. Tollitur verò per factum contrarium.

Repellit autem, dum durat, à dignitate, à iudicando, (non autem ab arbitrando) procurando, testificando in causa criminali, accusando, postulando, & ab ordinis susceptione, aut beneficii. Vid. Sylv. ver. infamia, cap. 1. Fum. eod. 1. Tolle. tur. Syl. l. c. 7.

Infamia juris fit sententia definitiva super crimine publico, aut quibusdam privatis, ut furto, usura, sacrilegio, incestu, homicidio, perjurio, adulterio: & aliquando ipso facto, ut si quis in adulterio deprehendatur, aut duas habeat uxores, aut sponsas. Quidam tamen ajunt semper requiri sententiam. Tollitur autem per principem non agnoscentē superiorem, vid. Syl. n. 8. & 9. l. c.